

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 681/2024
21.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Николић адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Миловановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5161/23 од 23.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5161/23 од 23.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5161/23 од 23.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5161/23 од 23.11.2023. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 513/23 од 21.09.2023. године којом је обавезан тужени да, на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада која се исплаћује у новцу и боновима, исплати тужиоцу за период од јануара до марта 2020. године новчане износе наведене у првом и другом ставу изреке првостепене пресуде са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 35.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија туженог у овом спору није дозвољена.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату новчаног потраживања из радног односа - накнаде за исхрану у току рада, која се делом исплаћује у готовом новцу а делом у боновима, у висини између износа уговореног колективним уговором туженог и износа који су му исплаћени у спорном периоду.

У истоветним чињенично-правним споровима Врховни суд је изразио став да се право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада, предвиђено чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, остварује у складу са општим актом и уговором о раду чије се одредбе тумаче онако како гласе. Побујана другостепена пресуда не одступа од тог правног става, с обзиром да је у колективном уговору туженог наведен конкретан новчани износ који се на име тражене накнаде има исплатити запосленом, због чега се без обзира на успостављени принцип бруто зараде из члана 105. Закона о раду, не може на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореном бруто износу јер то није изричито предвиђено.

Из тих разлога, нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог ради разматрања спорног правног питања да ли је висина трошкова исхране у току рада у његовом колективном уговору исказана у бруто или нето износу, или ради уједначавња судске праксе. Због тога је, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у спороима о новчаним потраживањима из радног односа одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побујаног дела. Вредност предмета овог спора у побујаном делу је очигледно нижа од вредности која је по наведеној законској одредби меродавна за дозвољеност ревизије, па је зато применом члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић